

MÔJ ZIMNÝ BRAT

Ráno vstávam, k oknu bežím,
bielym vločkám ťažko verím.
Bunda, čiapka, šál a hned
veselo sa chystám, keď
kotúľam sa dole brehom,
kamarát som ja so snehom.

Nič krajšieho pre mňa nieto,
zima to je pre mňa leto,
beriem sestru, chystám lyže,
vyťahujem sánky z chyže.

Veľká kopa snehu láka,
postaviť si snehuliaka.
Miesto očí dám mu cukrík,
na kabátik pripnem gombík,
z tohto môjho snehuliaka
mám na jeden mesiac brata.

Cez zimné to prázdniny,
nevymením za iný - to zážitok,
teším sa ja na teba, snehuliáčik, zas o rok!

DENIS ONDRUŠKA 1. MIESTO

SILVESTER

Ľudia na námestí majú zaklonené hlavy, pootvorené ústa. Usmievajú sa a objímajú. Skupina TRIO odohrala poslednú pieseň. Preplnené námestie tlieska, píska. Speváci berú do rúk mikrofóny, ďakujú, lúčia sa. Všetci sú udychčaní. Podávajú si ruky s deťmi pri pódiu.

Celú scénu sledujem zo schodov na námestí, bavím sa. Rád by som zatlieskal, ale nechce sa mi vyťahovať ruky z vreciek. Strašná kosa. Nieкто ma potľapka po chrbte. Otočím sa. Fero drží v rukách dva plastové poháre horúceho čaju. Jeden mi podá. Poďakujem a opatrne si usrknem. „Už dohrali?“ „Hej, práve sa lúčia.“ „Ďakujemeee,“ ozvalo sa v reproduktoroch, „boli ste skvelé publikum.“

Na veľkom plátne svietia hodiny. Ostáva desať minút. Čaj je skvelý, ľudia sa zabávajú. Trochu ma zohreje.

Fero si zapaluje cigaretu. „Moja posledná, od prvého nefajčím.“ „Jasné“, dodávam s úškrnom.

Na námestí hulákajú akísi opilci. Niektorých poznám. V rukách držia fľaše slivovice, medzi ľudí hádžu petardy. Deti si zapchávajú uši, menšie plačú. Dospelí nadávajú. Oblohu sem-tam osvetlia farebné ohne. Keď zafúka vietor, slzia mi oči. „Aké máš predsavzatie ty?“ spýtal sa ma Fero. „Žiadne.“ „Žiadne? Nechceš nič v novom roku dokázať?“ „Nie, načo!“ odvrknem. „Máš pravdu, predsavzatia sú na nič.“

Ja sa snažím prestať fajčiť už tretí rok.“

Námestie sa zaplňa stále viac a viac. Petardy neutíchajú ako vo vojnových filmoch. Necitím si prsty na nohách. Na pódium prichádza primátorka. „Milí spoluobčania,“ spustí príhovor. Ďalej ju nepočúvam. Už len tri minúty. Farebné svetlá sú na oblohe čoraz častejšie, ale veľké finále ešte len príde. Som netrepezlivý. Z námestia mi kývajú tri dievčatá. Kývnem im. Prestávam cupitať. Dievčatá ma gestami volajú k sebe. Krútim hlavou. Nemôžem. Tvária sa smutne. Posielam im vzdušné bozky. Smejú sa. Ostáva jedna minúta. Malý chlapec sedí na otcových pleciach, v rukách mu žiari prskavka. Matka upozorňuje dcéru, aby si dala na hlavu čiapku. V diaľke počuť kostolné zvony. Tridsať sekúnd. Teším sa. Dnes azda nespí nik.

„Fero, no, otvor fľašu!“ Snaží sa ju otvoriť, ale nejde to. „Desať...deväť...“ kričia ľudia. Pridávam sa.

Niektorým vyhrknu slzy. „Dva... jeden... Šťastný Nový rok!“

Ľudia na námestí majú zaklonené hlavy, pootvorené ústa. Usmievajú sa a objímajú. Myslím, že ich okrem šampanského a ohňostroja zabalila na jednom mieste láska.

I v nasledujúcom roku ju budú potrebovať ako soľ.

KLAUDIA ĎURČÁKOVÁ 1. MIESTO

KOLOTOČE NA BLATE

Keď si chcem spomenúť na môj najkrajší zážitok z prázdnin, okamžite si predstavím blato.

Pýtate sa prečo? Hneď vám to vysvetlím.

Prázdniny pre mňa znamenajú veľa voľného času, kúpanie, zbieranie čučoriedok, no najviac zo všetkého KOLOTOČE. Preto vždy netrpezlivo čakám, kedy uvidím prvé autá naložené stánkami, retiazkovými kolotočmi a rôznymi dráhami. Jediná vec, ktorá mi túto udalosť môže pokaziť je nepriaznivé počasie.

A tak sa aj stalo. Pršalo celý týždeň a víkendové predpovede nevestili žiadnu zmenu.

V nedeľu ráno sme vstali do zamračeného dňa. Moji rodičia sa mračili rovnako, lebo vedeli, aká budem sklamaná. Kvapky padali z neba podobne ako slzy po mojej tvári. Mamina ma utešovala a sľúbila mi, že si môžem kúpiť na trhu čo si budem želať. Celé dopoludnie lamentovala, akí budeme zablatení v takomto počasí. Cestou na trh nás s maminou musel ocko niekoľkokrát prenášať cez mláky a to nám urobilo veselšiu náladu. Hlavne, keď prenášal mamu. V stánkoch ma nič nezaujalo a nechcela som si nič kúpiť. Ani som sa neodvážila otočiť hlavu smerom ku kolotočom, ktoré v takomto počasí aj tak nepúšťajú.

Mama mi ukázala mojich kamarátov, ktorí sa prechádzali pomedzi kolotočiarov. Pridala som sa k nim. Čudovala som sa, že mi tam mama dovolila ísť. Úplne sme sa brodili po blate. Naši rodičia sa asi rozhodli, že nám nebudú kaziť deň ešte aj zákazmi.

Kolotočiari sa tiež mráčili, lebo cestovali toľko kilometrov úplne zbytočne. Podvečer ako zázrakom vykuklo na chvíľku slnko a prestalo pršať. No kolotočiari sa vôbec nechystali kvôli pár hodinám rozbaľovať kolotoče.

Sklamane sme pozerali, či niekto predsa nezmení názor.

Zrazu sme počuli hlasnú hudbu pri retiazkovom kolotoči. Staručký ujo kolotočiar sa predsa rozhodol potešiť deti. Všetci sme sa k nemu rozbehli. Nemuseli sme sa ani zdržiavať kupovaním lístkov. Naši rodičia dávali peniaze ujovi priamo do ruky. Šťastne sme sa točili a hojdali vysoko nad stánkami a hlavami našich rodičov. Z topánok nám padali kúsky blata rovno na ľudí pod nami a všetci sa smiali. Nikto sa na nikoho nehneval a všetci boli veselí. Deti výskali od radosti a rodičia od prekvapenia, ak ich zasiahol kúsok blata z našich topánok.

Vozili sme sa do neskorého večera a okolo nášho kolotoča sa zišla hádam celá dedina.

Domov sme sa vrátili mokří, špinaví a unavení. No najviac zo všetkého šťastní. Dlho sme ešte rozprávali o staručkom ujovi kolotočiarovi, ktorý potešil srdiečka toľkých detí.

JULIÁNA BALÚNOVÁ

1. MIESTO

PRÁZDNINY

Prázdniny - prázdne dni?
Prázdna je len školská taška.
Slniečko nás lúčmi láska.
Netreba vždy more, pláže,
stačí domov, príroda,
aj doma je pohoda.

Prázdniny kvitnú materinou dúškou,
voňajú lipovým kvetom.
Nasuším si tú vôňu do zimného čaju.
Hladkajú nás maminou rukou.
Smejú sa na nás modrým čučoriedkovým úsmevom.
Zoberú si voľno
a pôjdu s nami na dubáky.
Rieka vystrája - čľup, chi, chi, cha, cha, jej!
Poďme všetci k nej.

Letný večer nás volá,
rozložme vatru, sadnime do kola...
A „ide pieseň dokola.“

IVETA HOLUBČÍKOVÁ

2. MIESTO

BOLA SOM ZAJAC

Letné prázdniny už boli v plnom prúde a ja som mala stále nočné mory z prezývky, ktorú mi vymyslela moja (predstavte si) najlepšia kamarátka. Prenasledovala ma vo dne, v noci, lepila sa mi na päty všade, kde som vkročila. Bola som zúfalá. A to všetko pre moje veľké zuby. Viem, že by ste teraz radi vedeli, ako ma kamarátka nazvala... Tušíte to? PSSST! Nechcem to počuť, nechcem to znova počuť! Kde sa mám predtým ukryť? Zmätene hľadám útočisko v mojej izbe. Šálka na stole sa mi vysmieva kakaovým úsmevom. Otočím ju hore dnom, nech je smutná ako ja. Trošku sa bránila a prevrátila pri tom zo stola detskú encyklopédiu, ktorá s rachotom dopadla na zem. Otvorila sa na strane, kde bol obrázok... Nie! Utekaj, bež, uháňaj, upaľuj,... ale kde? Pod perinu? Pod perinu! A prečo nie? Perina ma nežne objíma a vankúš chápavo vpije slané potôčiky. Neskôr noc pod ťažké viečka priloží ešte jeden sen. A ja som v ňom..., teda, moja prezývka.

◆◆◆

V jednej kráľičej dedinke, kde zajačiky veselo poskakovali, žil malý zajačik, ktorý sa volal Viktor. Viktor bol veľmi zvedavý.

Jedného dňa poslala Viktorova maminka Viktora do obchodu kúpiť mrkvičku. Keď Viktor prišiel do obchodu, zbadal v kúte zaprášenú mapu. Mapu do Ľudského sveta. Viktor cítil, že patrí práve tam. Zajačia bundička ho omínila, a hlava, hoci mala uši obrovitánske, predsa bola pritesná jeho myšlienkam. Nuž sa spýtal predavača, či by mu mapu predal a k tomu ešte niekoľko mrkvičiek. Predavač súhlasil a onedlho Viktor s mrkvičkami skackal domov vlečúc za sebou obrovskú mapu.

Doma náhlivo vtisol mamičke do rúk mrkvičky a už od dverí volal: „Mamička, idem do Ľudského sveta.“ Mamička sa v duchu usmiala a pomyslela si: „ten môj synáčik ale má fantáziu...“ Ale Viktor sa nedal odradiť. Vytiahol mapu do záhradky pred dom, nasadil si okuliare a začal mapu študovať. Oproti v záhradke zbadal svojho najlepšieho kamaráta Silva, ako zbiera úrodu. Silvo mu zakýval labkou a spýtal sa ho: „Hej, Viktor, kam ideš?“ „Ahoj, Silvo! Nejdem nikde inde než do Ľudského sveta.“

„Aha, môžem ísť s tebou?“ „Áno!“

V okamihu bol Silvo pri Viktorovi a obdivoval mapu. Obchádzal ju, premeriaval pohľadom, uznanlivo pokyvoval uškami. Odrazu sa mu zazdalo, že uprostred mapy vidí malú čiernu bodku. Zamyslene sa na ňu zadíval, bodka sa pomaly zväčšovala, už je z nej machuľa, ktorá sa svojou čerňou rozpíja po celej mape. Silvo vzápätí priskočil k mape a chcel tú bodku zotrieť opakom svojej labky, aby im nezakryla cestu do Ľudského sveta. Ale len čo sa dotkol mapy, pocítil, že mapa sa otvorila a zbadal čiernu dieru, ktorá ho priťahovala rotujúcim tunelom. Stačil ešte vykriknúť, bojzlastivo stiahnuť chvostík a chytiť za ruku Viktora, v ktorom hľadal záchranu. Obaja sa rútili neuveriteľnou rýchlosťou vpred a Viktor medzitým stihol aj oľutovať svoje rozhodnutie kúpiť si mapu a vybrať sa do Ľudského sveta, veď pri mamkinej sukni bolo tak bezpečne.

Čierna diera ich vychýlila priamo k brehom neznámej rieky.

Cez riekou viedlo točité schodisko až na druhú stranu a na prvých schodíkoch sa blyšťal nápis Veľká rieka namaľovaný dúhovými farbami. Schodisko bolo ale uprostred rieky a Viktor a Silvo nevedeli, ako sa k nemu dostať, ba vtedy ešte netušili ani to, že v tej rieke žije kúzelná víla Valentína. Valentína púšťa cez riekou iba toho, kto z jej hlavy vytrhne zlatý vlas. Odrazu sa vynorila z Veľkej rieky v plnej svojej kráse. Zlaté vlasy sa jej blyšťali na slnku ako drahokamy a okolo jej ľahulinkých bielych priesvitných šiat sa vznášal jemný opar, ako sa ich vlhkosť dostávala do kontaktu s teplými snečnými lúčmi. Silvo bol nadšený z kúzelnej víly a hneď ju aj požiadal: „Valentína, mohla by si ma naučiť chodiť po vode?“ „Áno! Podaj mi ruku a poď...“

Silvo kráčal po vode ako po lane držiac vílu za ruku. Jeden krok, druhý, tretí, štvrtý, obzrel sa za Viktorom, či vidí, ako mu to skvele ide a vtom... Vtom sa mu labka pokĺzla a stratil na moment rovnováhu. Ako padal do hĺbin Veľkej rieky, v zúfalstve sa snažil ešte zachytiť víly Valentíny, ale stačil len schmatnúť jej dlhé zlaté vlasy. Valentínin bolestný výkrik prehlušil Silvov beznádejný rev a Viktorovo lamentovanie nad blížiacou sa záhubou jeho najlepšieho kamaráta. V tom momente sa Silvo vynoril z vody a v labke nad hlavou držal päť zlatých vlasov víly Valentíny. Tie boli jeho záchranou a víla Valentína musela pričarovať schodisko priamo k zajačikom. Tak obaja vyrazili za Veľkú riekou, až sa dostali ku Kvetinovej lúke, na ktorej víla Rózika víla veniec z čarovných bylín. Tie bylinky mali moc vyliečiť všetky neliečiteľné choroby Ľudského sveta.

Chýbala jej už len jediná bylinka. Rózika zajačikom zakázala prejsť cez Kvetinovú lúku:

„Ak chcete prejsť cez Kvetinovú lúku, musíte chytiť Kúzelnú bylinu. Ale dajte si pozor, tá bylina je prefíkanejšia, než si myslíte.“ „Ale to my zvládneme, však, Viktor?“ ozval sa Silvo. „Samozrejme,“ nedal sa zahanbiť Viktor.

Rózika vykúzli Kúzelnú bylinu. Silvo s Viktorom ju už-už chceli chytiť, keď vtom bylina odskočila a skákala a skákala ďalej. Ale zajace odjakživa skáču rýchlo, nuž poľahky Kúzelnú bylinu obkľúčili a čoskoro bola vo Viktorových rukách.

Rózika uznala Silvovu a Viktorovu námahu. Zavila bylinku do venca, položila si ho na hlavu a od radosti, že má konečne venček zo všetkých kúzelných bylín, začala tancovať, krútiť sa dookola rýchlejšie a rýchlejšie, až z prachu, ktorý sa okolo nej začal víriť, vykúzlila cestu, za ktorou ležal Ľudský svet. Silvo a Viktor boli prekvapení a veľmi šťastní. „Teraz už ideme ďalej,“ povedal Viktor. Silvo s tým jednoznačne súhlasil. Obzrel sa, že ešte na rozlúčku zakýva Rózike, ale nevidel už nič iné, len zvrátený prachový kužeľ, ktorý sa rozširoval k oblohe.

Vyzeralo to hrozivo, čím viac sa približovali k Ľudskému svetu, nuž pridali rýchlo do skoku.

Tak šli, poskakovali, až kým nenarazili na malú chalúpku, v ktorej bývala Stará pani. Počula škrabať niečo na dvere, nuž otvorila a vpustila zajačikov dnu. Bola veľmi milá a štedrá. Ale zároveň bola trošku zvláštna, pretože hovorila so zvieratkami. Rozumela aj Viktorovi a Silvovi, tak sa tam zdržali. Stará pani im rozprávala o Ľudskom svete. Povedala, že Ľudský svet zaniká, ale nikto nevie, prečo. Každý vraví, že ho môže zachrániť len Kvapka z Kúzelného jazierka. Ale nik sa tam nemôže dostať, lebo sa nachádza v Mrkvičkovom sade.

„A takých je na svete veľa,“ dodala Stará pani. „My vám s Viktorom pomôžeme, máme celkom dobrý čuch,“ oduševňoval sa Silvo. „A to by ste dokázali?“ neveriacky sa spýtala Stará pani. „Samozrejme! Všetkým, Viktor?“

„Áno!“ prisvedčil druhý zajačik. „Pod, nájdime ten sad s jazierkom,“ nedočkavo volal Viktor Silvo.

Tak hľadali. Netrvalo dlho a našli jazierko, už iba stačilo zobrať Kvapku. Ale museli ňou poliať kvetinu

Alargozádu, ktorá kvitne iba raz za 1000 rokov, a to iba pred očami zajačikov.

„To je tuším ďalšia úloha, ktorú musíme splniť,“ poznamenal Silvo, „dnes v noci o 00:00 by mala vykvetnúť.“

„A kde?“ nechápavo sa opýtal Viktor. „Tam, kde je jedlo, ktoré zajačiky milujú,“ odvetil Silvo.

„V mrkvičke!“ skríkol Viktor. Tak v noci zobrali Kvapku a poliali ňou Alargozádu. Z kvetiny vychádzali svetielka a víli prach. Bolo to prekrásne. Z vílieho prachu sa zobrazil na oblohe nápis: Ľudský svet je zachránený!!!

Viktor sa nesmierne tešil, že spolu so Silvom zachránili ten ich malý Ľudský svet, do ktorého sa zместili práve len oni dvaja.

◆◆◆

Viktor a Silvo sa dlho pozerali na oblohu, ale Viktor odrazu pocítil, že ho z toľkého prachu štípu oči. Prvá slza sa mu začala tlačiť do očí. Chtiac-nechtiac, po chvíli musel žmurknúť, slza mu najskôr rozmazala celý nápis na oblohe, písmenká začali nejako čudne tancovať, až sa pomaly rozplynuli. Vyčisteným zrakom sa opäť pozrel pred seba a zbadal starú zaprášenú mapu a zmenšujúcu sa čiernu bodku na jej obzore. Silvo stál vedľa neho a veselo zalieval mrkvičku, ktorú si obaja pred časom zasadili.

◆◆◆

Pretréla som si červené oči a spod jedného rožka periny som vykukla na svet v mojej izbe. Pri okne stála moja najlepšia kamarátka Silvia s krhličkou v ruke. Nevedela som, či sa mám robiť, že spím, alebo s ňou začať rozhovor o mojej prezývke, ktorú mi dala ona. Chvíľku som bola ticho, ale Silvia zrejme začula, že sa zobúdzam, pribehla k mojej posteli, odtiahla spotenú perinu a veselo zahlásila: „Vstávaj, spachtoš, obleč sa, polej naše BIO rastlinky a ideme sa von hrať. Nakreslila som pirátsku mapu s tajným pokladom. Cestu k nemu strážia rôzne zvery, lev, vlk, dinosaurus, medveď... Budeme nimi akože my dve...“

Silvia horlivo vysvetľovala náš plán ďalšieho letného dňa a ja som prikyvovala. Áno, budem, budem čímkoľvek, len nie ZAJACOM. Toto bol môj najkrajší zážitok, pretože ním skončili moje nočné mory, a nakoniec, ani Silvia sa nemá čo smiať, veď aj ona bola v mojom sne zajac.

VIKTÓRIA BIELÁKOVÁ 2. MIESTO

SPOMIENKY NA LETO

Cítim ťa vo fotkách
Kradneš mi farbu z vlasov
a lepíš mi ju na nos ako bodky na lienku
Prikradáš sa ku mne v lesných topánkach
a kolesami kreslíš stopy do blata, aby som sa nestratila
Pripomínaš sa mi vôňou buchiet
či srdiečkami na babkinej zástere
Ochutnávaš ma slaným jazykom mora
Mám ťa všade
Lepím si ťa po častiach do albumu

SOŇA SOKOLOVÁ 1. MIESTO

RYBY, RYBKY, RYBIČKY

Predstavte si veľké more,
všade voda hore-dole.
Pekné, modré, priehľadné,
jednoducho senzačné.
A v tom mori ryby sú,
v húfoch plávajú tu i tu.
Ryby veľké, tenké, malé,
všetkým sa super pláve.
Koľko, že to rýb je tam?
Veď ich ani nezrátam.
Pekne si tam užívajú,
najradšej sa však hrajú.
Je však jedna ryba, ach,
z ktorej majú všetky strach.
Je to žralok, jasná vec,
z neho majú veľký stres.
Sú s ním ako pes a mačka,
vždy to je naháňačka.

OLIVER BARLÍK
2. MIESTO

KAM CUDZIE OČI NEDOVIDIA

„Lenka, kde si?“ kričia všetci. Hmm... asi som im začala po pol hodine chýbať, pomyslím si. Je to fajn pocit, byť stratená. Teraz už len päť minút dúfam, že ma nenájdu a potom ich môj ocko iste presvedčí o tom, že som sa len niekde schovala, nechce sa mi vyliezť odtiaľ von a iste prídem, keď budem hladná - v mojom prípade už o pol hodinu. A je to pravda, z tohto miesta sa naozaj nepohnem, až dokým nevyhladnem. Alebo - žiarovka mi zasvietila nad hlavou. Mám nápad!

Pomaličky vyliezam z mojej skrýše medzi smrekmi. Ich pichľavé ihličie ma z času na čas, pri nešikovnom pohybe pichne a to ma prinúti pohnúť si. Nečudo, že ma nikto nenašiel, veď ktorý blbec by sa sem trepal... asi len ja. Keď vyjdem von, oprášim si zadok a kolenná a smerujem do dedkovej dielne. Vždy, keď som u babky, zhotovujem tu rôzne somariny, ako napríklad stoličky pre bábiky (s ktorými sa nikto nikdy nehrá), cedulky a rôzne podobné drevené vecičky.

„No, Leni, kde si toľko? Všetci ťa tu hľadáme!“ Babka prišla! So svojím obedom mi môže pokaziť môj skvelý plán... aj keď až tak skvelý zasa nie je, ale to je jedno. Potom sa ma všetci budú pýtať, kde som bola, po obede pôjdu samozrejme moji dvaja malí súrodenci za mnou a ako ich poznám, nastáhujú sa mi aj do bunkru!

„Bola som... hm... pozrieť malých zajačikov. Vieš, akí sú chutní?!“ Kebyže to nie je babina, určite podľa môjho náznaku úsmevu zistí, že si vymýšľam. Inak, ani neviem či teraz nejaké malé zajačiky vôbec sú, ale pri počte zvierat, ktoré sa pohybujú v bábikkinom dvore, si to asi nevšimla... dúfam.

„No dobre, ale o pol hodinku bude obed a keď ho nestihneš...“

„Ale stihnem ho, nemusíš sa strachovať, o pol hodinu som tam.“

Ešte si ma obzrie skúmavým pohľadom a odíde preč z dielne. Super! Teraz už len doniesť pár latiek a tú veľkú drevenú dosku, ktorá sa nachádza v drevárni a práca sa môže začať. O pol hodinku som hotová!

„Leni, kde si zas?! Veď si mi povedala, že o pol hodinku to bude hotové. Obed je už na stole! Maširuj tam!“ Babka ma znova prišla skontrolovať. Tentokrát z opačnej strany. Dvere, ktoré svojím nahnevaným pohybom otvorila, sa kývu vo vetre, ktorý si spravil malú prechádzku po bábikkinnej záhrade.

„No, veď to už mám... počkaj, len to toto došmirgľujem...“

„Nie, poď hneď, lebo sem dôjde ocino a...“

„Už idem!“ Týmto sa naša debata ukončila. Po obede sa sem aj tak ešte vrátim a dostaviam to. Môj bunker musí byť dokonalý! A aj bude!

Po obede sa opäť vraciam do dielne, kde už na mňa čaká nedokončená práca. Teraz ma už pri nej dúfam nebude nič vyrušovať. Neznášam to! A všetci to dobre vedia.

Tak sa teda púšťam do práce. Vyzerá to tu asi tak: Pílenie, šmirgľovanie, pribíjanie klincov, au!, maľovanie, opäť pílenie, au!, šmirgľovanie, au!, au!, AU!!

A robota je hotová. Aj keď s pár (desiatok) modrín, a všeličoho iného... ešte zohnať nejakú plachtu a môžem mať svoj bunker úplne dokonalý!

„Babi? Nemáš náhodou nejakú starú plachtu?“ pýtam sa s nádejou v hlase.

„A načo ti bude,“ vyzvedá zasa babina.

„Ale, chcem len voľačo vyskúšať...“ zakrývam pravdu a onedlho už plachta leží v mojich rukách. Je celkom pevná, presne ako podľa mojich predstáv. Pred príchodom do dielne fúkal vonku jemný vánok, ktorý sa neustále pohrával s mojimi dlhými rozpustenými vlasmi a taktiež s plachtou, ktorá pri jeho hre vyzerala ako Supermanov plášť. Pripadala som si ako z rozprávky. Ale teraz už opäť montujem.

Môj bunker je hotový! Je to ešte neuveriteľnejšie miesto ako bolo predtým. Vysoké ihličnany mi tienia v teplých dňoch a v chladnejších zabraňujú vetru, aby mi urobil zle. Pník, ktorý tu bol už od začiatku mi slúži ako stolík, alebo kedysi slúžil ako stolička. Ale najlepšia vec aká tu je, je môj vlastný výtvar. Plachta upevnená na pevných drevených tyčiach zarytých dosť hlboko v zemi slúži ako posteľ.

Teraz tu ležím. Jemne sa pokyvávam a stromy mi robia chládok. Opäť ma všetci hľadajú. Je to fajn pocit, byť stratená. Teraz už len päť minút dúfať, že ma nenájdu a potom ich môj ocko iste presvedčí o tom, že som sa len niekde schovala, nechce sa mi vyliezť odtiaľ von a iste prídem, keď budem hladná - v mojom prípade už o pol hodinu. A je to pravda, z tohto miesta sa naozaj nepohnem, až dokým nevyhladnem.

Alebo - žiarovka mi zasvietila nad hlavou. Mám nápad!

Ostanem tu až do konca života!

LENKA BACHORÍKOVÁ 2. MIESTO

SPOMIENKY NA LETO

PAMÄTÁM

si detský sen
na vôňu lipy
pod ktorou som tancoval
svietilo nad ňou
tisíc malých neónových žiaroviek
lietali sem a tam
okolo mohutného kmeňa
zrazu som zatúžil
dotknúť sa ho
a splynúť
s týmto obrazom
ako kvapka so zemou

xxx

príšivaš mi
ružové gombíky
na zelené tričko
ako spomienky
ihlou
ktorá pomaly hrdzavie

naše tiché puto
však točí zem
a hviezdy
okolo nej

LEN TAK

hľadám
v slúchadlách
pauzu
na tri minúty
len tak
visieť
vo vzduchu
ako letný kabaretný dym
chcem sa cítiť

len tak dobre

XXX
miesto
kde kúzelník
nechá zmiznúť
tvoje aj moje
problémy
niekoľko anjelov
prezlečených za klaunov
a akrobatov
skáču z oblakov
na tvrdú zem
život je cirkus

XXX
keď ma smútok ťahá do kúta
a nemôžem kričať
práve vtedy
moje bosé myšlienky
kričia
bež

čakám
kedy si po mňa priletíš
chytíš ma
za purpurové krídla
a ujdeš so mnou
do bodu
nekonečno

tam budem
pokojne snívať

DOMINIK JOZEFÍK
1. MIESTO

MATYSOVSKÝ LES

Ráno som vstala a hneď som vybehla von na dvor.
„Určite bude nádherný deň“, povedala som si.
Nepočula som žiadne auto ani nádavky, iba žblnkanie potoka a čisté tóny spevavých vtákov. Babka sa rozhodla, že pôjdeme do lesa na huby. Potešila som sa a už som bola pripravená vo dverách s košíkom.
Túlať sa lesom, to je moje.
Prešli sme cez cestu na malý mostík a pustili sme sa hore lúkou plnou kvetov do lesa.
Ako vždy rozdelili sme sa na dve strany.
Asi o hodinku som mala plný košík húb, ale už ma boleli nohy a chcela som ísť domov.
Babku som nevidela. Ako keby ju pohltila čierna diera.
Nechcela som kričať. V lese sa to nepatrí. Rozhodla som sa, že ju budem hľadať a stratila som sa v hlbokom lese tiež. Bála som sa. Zabudla som aj na to, že predsa poznám všetky chodníčky.
Pripadala som si tak sama, utiahnuto a po prvý raz mi bolo do plaču. Vtom som si spomenula na babkinu radu, že keď sa stratím, mám ísť vždy dole a dostanem sa na lúku. Hneď som sa rozbehla a bežala som tak, že som zakopávala o každý malý konárik.
A dole ma už čakala vysmiata babka s plným košíkom dubákov. Poobede sme ich očistili.
Keď som si oddýchla, po celej chalupe už rozvoniavala dobrá hubová polievka.

NIKOLA AFTANASOVÁ
3. MIESTO

PO LETE

xxx

obletúvaš ma
ako motýľ
s láskou mi daruješ
svoje krídla
aj v chladných
septembrových dňoch
mi ukážeš
letné slnko
v mojich očiach
spolu sa usmejeme
na jeseň
orech
oriešok sladký

xxx

mami
darujem ti
posledné nezrelé slnko
v púpave
budeš mi s ňou do vlasov
zapletať dospelosť
budeme spomínať
na rozbité kolená
a koláče
upečené na pieskovisku
prifúkne
si kus môjho detstva
kým úplne neodkvitne

xxx

keď mi už dýcha
na krk jeseň
vytiahnem zážitky
spiace na papieri
schúlím sa do ich
zrelého obilia
a budem čakať
na slnko
365 dní

xxx

keď kráčam
po mačacích hlavách
už tichého námestia
chytám posledné
kvapky slnka
do dlaní
a počítam lúče
ktoré zostali z prázdnin
stratená verím
že sa lastovičky vrátia
skôr

EMMA TOMKOVÁ
2. MIESTO

LETO

vyzliekaš si kostým
nechávaš tu len spomienky
na detské hry
a schovávačky

nájdeme sa až o rok
starší

xxx

nemo
so mnou počítaš
dni
blúdím v tebe
občas s tebou spomínam
a po roku
sa mi aj tak obrátiš chrbtom
kalendár

xxx

keď máš dobrú náladu
sprevádzaš ma
celý deň
a ja otáčam za tebou hlavu
nesmelo na teba žmurkám
vždy večer pred tebou
zatváram
dvere

ale ráno opäť
premôžeš žalúzie
na našom okne
slnko

CIRKUS

povedal si mi
že sa mám usmievať
že mám prísť
pod šapito
a ukázať svoje oči
plné radosti
ako reklamu
na krotiteľa šelmy
v tebe

RENÁTA STRIČOVÁ
2. MIESTO